

at han ikke kan modtage Pension af Staten. Det maatte i alt Fald være en ganske særegen Undtagelse. Jeg troer derfor ikke, at det vilde være rigtigt at optage en saadan Bestemmelse; imidlertid skal jeg oppebie den Udvikling, som vil komme fra de ærede Forslagsstillere. Det Forslag, som er stillet under Nr. 22, nemlig at en Pensionist skal kunne høre sin Pension, selv om han i 3 Aar ikke har høvet den, naar han kan bevise at have havt loyelig Forhindring for at høre den, synes der at være megen Billighed for. Den ærede Finanzminister vilde maaskee udtale sig i saa Henseende. Hvad endelig angaaer det under Nr. 23 stillede Forslag, hvorefter Ordene „naar han gjør sig skyldig“ skulle forandres til: „naar han ved Dom kjendes skyldig i et saadant Forhold“ etc., da har Udvalget Intet derimod at erindre. Da Fortabellen af Retten til Pension kun kan finde Sted ved Forbrydelse af Embedet, der dicteres af Domstolene, synes det billigt, at ogsaa Retten til at vedblive at nyde den engang tilstaaede Pension alene bør kunne fortabes ved Dom.

Finanzministeren: Udvalgets Forslag under Nr. 19 er en ligesvem Følge af en tidligere Afstemning. Hvad Forslaget under Nr. 20 angaaer, da maa jeg erklære mig entg med den ærede Ordfører i, at jeg ikke skjønner rettere, end at naar en pensioneret Embedsmand faaer Tilsættelse til at gaae i fremmed Tjeneste, saa kan det ordentligviis kun skee imod at han saalange mister sin Pension, hvilket ogsaa skeer i saadanne Tilfælde med Officerer baade af Land- og Søetaten. At vel enkelte Tilfælde maaskee kunne paavises, hvor dette ikke har været Tilfældet, skal jeg ikke nægte, men jeg anseer det hverken nødvendigt for Regjeringen at have en Bemyndigelse som den her foreslaaede, og ei heller hensigtsmæssigt; thi det er ikke enhver Bemyndigelse, som det er hensigtsmæssigt for Regjeringen at have. — Udvalgets Forslag under Nr. 21 kunde der derimod være mere, som talte for at tage Hensyn til. Imidlertid maa jeg dog gjøre opmærksom paa, at Udkastet udtrykkeligt kun indeholder, at Pensionen ophører, naar Vedkommende „tager Ophold“ i Udlandet, hvilket ikke er eensbetydende med, at Vedkommende

blot i et kortere Tidsrum befinder sig i Udlandet, thi „at tage Ophold“ har en bestemt Betydning efter vore Retsforhold, hvortil der i Lovudkastet er sigtet. Der kan imidlertid være Anledning for Regjeringen til at ønske en saadan Bemyndigelse, som Udvalgets Forslag tilsigter, og som ogsaa er i Overensstemmelse med hvad der hidtil har været gjældende. Principet kan jeg imidlertid ikke nægte, at det forekommer mig at være rigtigt, at den Pensionist, som virkelig tager Ophold og sætter Bo udenfor Landet, ikke kan have noget Krav paa Pension. Hvad Forslaget under Nr. 22 angaaer, saa synes vel Billighed at tale for, at, naar Vedkommende kan oplyse, at han har havt gyldige Forhindringer til ikke i 3 Aar at høre sin Pension, at han da kan faae den udbetalt; men det vil vistnok være meget saa Tilfælde, hvor saadanne gyldige Forhindringer virkelig kunne oplyses, og dem kunde man da ialtfald ordne ved en speciel Lov. Jeg troer derfor, at det er hensigtsmæssigt for Regjeringen at holde fast ved den i Udkastet herom indeholdte Bestemmelse som Regel. Mod Forslaget under Nr. 23 maa jeg derimod erklære mig med større Bestemthed end imod noget af de foregaaende. Det gaaer paa ingen Maade an udtrykkeligt at sige, at Vedkommende ved Dom skal kjendes skyldig. Der er allerede ved Frd. af 1ste Februar 1797 bestemt med Hensyn til Soldembedsmændene, at den Vedkommende kan kjendes skyldig ved en administrativ Kjendelse, uden at Spørgsmaalet om vedkommende Embedsmands Skyld behøves at afgjøres ved Domstolene, og jeg kan ikke antage, at det skulde være muligt for Fremtiden at vedtage nogen Tjenestelov, uden at der tillige maa tænkes Tilfælde, hvor Vedkommende ad Administrationens Bet maa kunne kjendes skyldig. Jeg maa saaledes bestemt udtale mig mod Forslaget under Nr. 23, som vil binde Administrationen og gjøre en Forandring i en Lovbestemmelse, der er 50 Aar gammel, en Forandring, som det ikke dog kan være Demeget i Forbigaaende at gjøre ved Behandlingen af Pensionsloven, uden at gaae ind paa hele den Discussion, som Antagelsen af en saadan Forandring i det hidtil gjældende Princip nødvendigtviis maa forudsætte.